

[Bollmann]

Men til sagen. Umiddelbart før jul vedtog Folketingets flertal jo en lovgivning på arbejdsmarkedsområdet. Den kunne CD ikke medvirke til. Jeg skal ikke i dag gennemgå alle argumenterne for, hvorfor vi ikke kunne. Det kan man læse i Folketingets forhandlinger, hvis man har lyst. Jeg vil bare sige, at vi i CD betragter de tanker, ministeren kommer med i redegørelsen, i sammenhæng med det, vi diskuterede i december.

Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i det, nogle har været fremme med, om dette er forligsstof eller i hvor stort omfang. Det kommer ikke rigtig os ved. Jeg vil bare sige, at netop den sammenhæng gør, at vi generelt har nogle forbehold over for visse dele af redegørelsen.

Jeg vil også sige, at redegørelsen forekommer meget generel. Den peger på en lang række meget væsentlige problemer. Det er vi enige i. Men når man kommer til løsningsmuligheder, synes jeg, det kniber noget med konkrete forslag. Men det kan godt være, det er for tidligt. Jeg har forstået på ministerens redegørelse, at han efterlyser gode ideer.

De forslag, som er indeholdt i vismændenes rapport, er større økonomisk medansvarlighed hos lønmodtagerne og en anden fordeling. Jeg går ud fra, at det skal forstås som en bedre fordeling – hvis man kan tale om det – af ledigheden gennem uddannelsesforanstaltninger. Det første giver CD anledning til en vis skepsis. Hvordan skal det gennemføres? Og hvad er det for nogle grupper, der eventuelt bliver ramt af det?

Jeg synes, det er meget svært at overskue virkningerne af det, vismændene har skrevet, og af regeringens principielle holdninger.

Det lyder altid besnærende, når man taler om begreber som større medansvar, bedre tilpasning osv. Men hvis der er risiko for, at flere og flere ryger ud af arbejdsmarkedssystemet og ind i det sociale system, er vi i hvert fald bekymret. Så er der ikke vundet noget økonomisk. Og menneskeligt mener jeg der kan blive tale om meget store tab. Det er det, vi frygter en lille smule i CD, men vi har lov at håbe, at vi bliver overbevist af ministerens argumenter. Det er altså derfor, vi har den skepsis, jeg nu har givet udtryk for.

Når vi f.eks. taler om finansiering, kan vi ikke umiddelbart se, at det skulle være rimeligt, at de grupper, der i forvejen har en meget stor

ledighed, skal pålægges et meget højere kontingent. Her siger i hvert fald vismændene – sådan læser jeg det – at en større ledighed næsten altid skyldes for store lønstigninger. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er enig i den udlægning, vismændene kommer med, eller om han mener, at en lang række andre faktorer kan være årsag til den høje ledighed.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, at grupper, der i forvejen er ramt af hyppig arbejdsløshed, skal straffes ekstra, og vi vil sætte et meget, meget stort spørgsmålstegn ved, hvordan det kan klares. Jeg mener, at hvis det er bloktilskudsmodellen, man vælger, så bliver det resultatet.

Man kan selvfølgelig omvendt spørge, om de områder, som kører godt, skal pålægges nye specielle afgifter. Det forekommer måske lige så urimeligt. Jeg er klar over, at man er i et dilemma, hvis der skal ændres meget på det. Jeg synes ikke, at specielt arbejdsgiverne skal pålægges nye afgifter. Man gik langt nok i december. Her er der altså heller ikke en klar løsningsmodel.

Hr. Jørgen Estrup siger, at det er et forsikringsspørgsmål. Det kan da være rigtigt som princip, men det behøver ikke nødvendigvis at betyde, at staten ikke må være med. Hvis staten overhovedet ikke må være med, så forudsiger jeg i hvert fald meget, meget store vanskeligheder med at få tingene til at hænge sammen. I CD har vi ikke så store betænkeligheder ved, at staten deltager i det her.

Jeg kan ikke lade være med, når jeg ser på regeringens tanker om det fremtidige system, at sige, hvor mange flotte bemærkninger der egentlig er medtaget i redegørelsen. Der står som sagt noget om økonomisk medansvar, nødvendig strukturtilpasning, øget mobilitet og bevægelighed osv. Det er noget, vi har talt om mange gange, men man kan være lidt bekymret for, at det meste af det kun er ord.

Mobiliteten har vi jo debatteret her adskillige gange. For nogle år siden talte vi meget om det i forbindelse med flaskehalsproblemerne. Jeg vil anbefale, at staten selv går i forvejen. Hvis man skal flytte til en anden del af landet og man skal købe og sælge hus, så kommer man let op i udgifter på 80.000–90.000 kr., og deraf tror jeg nok staten tager en meget, meget stor procentdel i moms og stempelafgift, og hvad der ellers er. Hvis man mener noget med at ville forøge mobiliteten, kunne man godt tage fat på at fjerne nogle af disse afgifter.